

Maas

zaterdag 31 maart

Jean-Claude, Fabian, Ludo, Marc, Carsten
Veerle, Willy, Paul, Louis en Ferre

Na een veertiendaags lenteperiode in maart, was deze laatste dag van de maand somber, grijs en koud. Temperatuur onder de 10 graden, maar voorlopig geen regen.

Toen ik met mijn tweewieler het SKK terrein opdraaide, was er al heel wat bedrijvigheid voor de containerloods.

Jean-Claude had de aanhangwagen al aan zijn Mercedes gekoppeld. Men was in de weer het botenmateriaal uit de loods op de kar te leggen. Vanaf de oude loods werden slechts drie boten, manueel naar de kar gedragen. De nieuwe generatie was al in de meerderheid. Enkel Veerle, Willy en ikzelf hadden deze, oude "traditional" van de kajakclub uit Neeroeteren bevaren. Voor de anderen was een grote onbekende. Na enig overleg werd er besloten om voor het ganse traject te gaan, nl de 40 km trip.

Een beetje onder druk van mijn optimistisch idee, dat de stroom in winterstand, ons 3 à 4 km cadeau zou doen. Tegen een gemiddelde van 10 km was dit hooguit 4 uur peddelen. Dat zag iedereen wel zitten die bewuste morgen. Met slechts drie auto's, tien leden en één kar reden we richting Smeermaas, onze startplaats. De GPS van Willy loodste ons er feilloos naartoe. Iets na 10h30 stonden we naar de Maas te turen. Tot mijn grote verbazing stond er amper water in de bedding. De droge maart maand had de normale waterstand omgetoverd tot een bijna zomerstand.

Weg was mijn gesuggereerde snelheid van 3 km per uur. Het zou zoeken worden naar de juiste doorgang bij meerdere ondiepe plekken. Met misschien toch nog iets te veel ambitie stuurde ik de chauffeurs op pad, naar het Sportakamp achter Maaseik.

Wij hadden een zee van tijd om de kajaks naast de waterlijn te leggen, onze drivers hadden immers in trip van meer dan 80 km voor de wielen. De startplaats had een metamorfose ondergaan. Waar we vroeger mochten gebruik maken van een trap van de verhuurfirma om te water te gaan, was er nu een botenhelling aangelegd. De trap van vroeger lag er zieloogend naast, bijna als toeristisch erfgoed. Maar door de lage waterstand hadden we zelfs geen baad met de helling. Deze verdween volledig in de modder nog enkelen meters voor het water aan het zand likte. Dus lieten we de beton rechts liggen en droegen onze vaartuigen tot bij een lager keienstrandje. Dit alles vond ik toch een meevaller. Dus gelukkig geen geklungel over overwoekerend groen, waaronder glibberige keien je dwongen tot balletoefeningen. Bij een onnauwkeurige uitvoering afgestraft met een tuimelpartij. Nu werd het enkel nog wachten op het drietal. Boven op de vernieuwde dijk had men zitbanken geplaatst voor de genietende wandelaar. Die dag zaten er slechts enkele doorwinterde

waterfreaks te verkleumen in de wind. De verstandige waren beneden bij de boten gebleven, waar die koude tocht minder voelbaar was. Maar zelfs hier verdween stillekens het gevoel uit je tenen.

Gelukkig was er nog voldoende zin, om de bootjes te water te laten als ons vervoertrio terug verscheen. Zij hadden verhalen van drie ruziënde GPS systemen onderweg. Gevolg was dat heen en terugweg verschilde. De stralingswereld heeft vele mogelijkheden was het besluit. Over de efficiëntie hadden de 7 achterblijvers die morgen wel hun twijfels. Te water werden we onmiddellijk geconfronteerd met het zoeken naar de juiste weg. De eerste "V"-tjes diende zich al aan. Het werd een zoeken naar een geluidloze doorgang, zonder gebotter over keien. Voor onze 7-groentjes " een nieuwe ervaring. Eens zo'n passage gepasseerd, werd het rustig op het water en we merkten amper de stroming. Dus peddelen werd de opgave met die 40 km voor de boeg. De lage waterstand zorgde regelmatig voor wat afwisseling. Met hoorbaar watergekletter kondigde zich een nieuwe zoektocht aan. De brede stroom zorgde voor meerdere mogelijkheden naar het lagere deel. Ik liet mij eens lekker beetnemen. Koos de verkeerde V en belandde in een tumultueus gedeelte. Onder de opspringende golfjes, lagen glimmende, soms puntige stenen die wachten op de komst van dat kwetsbaar polyester. Met veel plezier zetten ze hun handtekening op de romp van mijn dierbaar bezit, soms zelfs haptten ze een deeltje uit de boot. Verder poogden ze je uit evenwicht te brengen in de hoop je een fameuze opdoffer te verkopen als aandenken aan het gezellig samenzijn. Gelukkig bleef dit laatste ons allen gespaard. Temperatuur van water en lucht hadden geen zomerse allures, het was zo al lastig genoeg.

Veerle en Willy hoefden geen handtekening op hun tweezit, de stroom verschalkte hun arendsoog niet. Alleen hadden ze niet altijd de andere apostelen in hun zog. Sommige deelnemers kregen last van een lege maag en een droge keel en dat verlamde stilaan hun spierstelsel. Het traject indachtig konden we ons niet te veel tussenstops permitteren, dus bleef het bij het hoogstnodige hapje en een snelle slok. Bij de overzet van Stokkem, halfweg, was het echt tijd dat ieder uit de kajak kon. De een om zijn knapzak te elimineren, de ander op zijn benen eens te strekken of zijn zere kont te lichten. Sinds de vernieuwde oevers zijn we hier ons cafeetje kwijt. Bij de laatste tocht, enkele jaren geleden, stond er in september nog een kraampje met terras om de droge kelen te spoelen. Maar nu einde maart was het één wezenloze vlakke echter de dijk, waar de wind de plak zwaaide. Dus werd het een ronde kei of wat pril gras als zitplaats. Een extra trui, wat drank en een fikse boterham om het ongemak te minimaliseren en moed te putten uit kan en zak om verder te peddelen. Sommigen hadden dit echt wel nodig. Ik twijfel er nu nog aan, indien hier een auto stond, de groep voltallig zou gebleven zijn. Nu was er geen alternatief. Voor de kou ons terug in zijn greep kreeg, zaten we terug in de kajak. Even was het opletten om niet met de overzet in de clinch te gaan. Die door de lage waterstand geen groot traject moest

overbruggen om auto, fiets of voetganger van Nederland naar België te brengen of omgekeerd.

Terug op de stroom kwam de wind zich moeien met ons spel. Om zijn aanwezigheid te onderstrepen, zorgde hij voor witte kopjes op het water en duwde het water terug stroomopwaarts. Dicht bij de oever had hij minder vat op onze inspanning. Maar daar had hij een deal gesloten met het keerwater, dat daar voor de cadansbreker zorgde. Midden op de stroom kon je de kajak laten dansen op de golfjes. Terwijl mijn bootje op en af de golfjes gleeed, zag de smeerlap kans mijn pet weg te blazen. Terwijl ik terugkeerde en mijn nat hoofddekseel uit het water viste, hoorde ik hem fluiten van plezier in mijn oor.

Bij de brug van Maaseik, werd er overlegd of ieder nog genoeg power in de body had om de laatste 7 km te overbruggen. Het idee om aan de kant te verkleumen in afwachting van de bezemwagen, deed allen besluiten de kelk te ledigen tot op de bodem. Het bochtig parcours zorgde ervoor dat er ook windluwe stukken waren, waar we zelf even konden uitblazen. Tot mijn grote opluchting ging het laatste stuk vrij vlot. Het karakter had bij sommigen reeds het hef in handen genomen, en dat was sterk genoeg om de 40 km rond te maken. Toen we de plas opdraaiden en het Sportakamp voor ons lag, was er een zekere voldoening en trots het doel bereikt te hebben. Maar hier was een probleem. De auto's stonden niet op de eindplek. Willy en Veerle keerde de tweezit en vaarde achter de bocht de stroom terug op. Jean-Claude stapte uit en ging poolshoogte nemen achter de dijk. De auto's stonden enkele honderden meters verder, aan de achterkant van de Heerenlaakse plas. We konden tot aan de wagens varen, maar dan moesten we deze oude steenwinnings put rondnemen, ongeveer 3 km met wind op kop. Dat was iets van het goede te veel voor de meeste. De meest praktische oplossing werd verkozen. Jean-Claude ging te voet de wagen ophalen, terwijl de anderen de bootjes over de dijk tot naast de baan sleurden. Veerle en Willy hadden hun scheepje dicht bij de auto gekregen, maar ook zij diende nog wat sleurwerk te verrichten.

Een bijtende, koude wind bezorgde ons verkleumde vingers.

De boten werden bibberend op de trailer gebonden. Wat was het daarna zalig warm in de auto! Terwijl onze auto terug naar Smeermaas reed, vertrok de botenkar met de Mercedes richting Schoten. Dat dachten wij althans.

Jean-Claude had zijn GPS op huiswaarts ingesteld. Was de vorige eigenaar een Duitser? Of stond dat ding nog ingesteld op het fabrieksadres?

In ieder geval reed wagen en kar richting Aken. Door het steeds Duitser wordend karakter van de naamplaten op de autostrade, werden sommige inzittende toch ongerust.

Iets voor "Charlemagne" werd de kar toch wijselijk gekeerd. Dat was echter zonder de goedwil van de Mercedes gerekend. In Lummen, was hij al dat gelummel beu en staakte de strijd.

Daar stonde 5 SKK-ers met botenkar op de pechstrook terug kou te lijden.
De reddende engelen werden de pechdienst voor de Mercedes en Wilfried
met bijstand van Josée voor de botenkar.

Blijkbaar had de clubtelefoon (achter den toog) hier grote dienst kunnen
bewijzen, uiteraard indien men ook de telefoonnummers van de reddende
engelen kent !!!

Een rijke ervaring voor en groepje peddelaars.

ferre